

CONCERT TE ROESELARE : Zondag 30 juni.

Dag van de grote H. Hartprocessie te Roeselare. Het was de eerste verlofdag en zoals vorig jaar met de Rodenbachsfeesten zou Zimpezele ook te Roeselare een eindpunt plaatsen na een muziekjaar.

De eerste indruk voor elke doorsnee-burger van het land was die zondag : warmte. Het was nog zeer warm te 19 u. op de stadskiosk. Maar het aantreden van die jeugdige speelschaar door de Ooststraat had verfrissend gewerkt op de voorbijgangers en op de Grote Markt bleef het getal toeschouwers stijgen. Na een puik programma te hebben aangeboden trokken we, geestdriftig toegejuicht, door een haag van mensen naar het Klein Seminarie, om de « verspeelde » krachten te herstellen.

Op de bussen die ons terug naar Menen voerden, heerste een uitstekende atmosfeer. Het was een prachtige dag geweest, met beste herinneringen. Maar nog veel meer : van de twee maanden groot verlof was nog maar één dag weg. Dat zou iets worden !...

BANJO-ENSEMBLE NAAR HERNIEUWENBURG : 10 juli.

Het was de Gouwleider zelf, Dries Persyn, die vroeg of het mogelijk zou zijn... En wie had het voorzien : het was mogelijk. Op de woensdag van de leidersweek konden we optreden met volledige bezetting. Alleen de banjo-solist, A. Del'haye kon niet aanwezig zijn, maar hij werd deftig vervangen door een vioolvirtuoos welke de proost nog al geheimzinnig in het gezelschap had binnenge-smokkeld.

Afreis aan het College te 17 u., want eerst nog een repetitie op Hernieuwenburg zelf. Moe gerepeteerd aten we een stuk stevige kampkost en iets na 8.30 u. zag het publiek dat buiten voor het kasteel had plaats genomen, de muzikanten in hun uniform, wit hemd, grijze broek, op het terras verschijnen. Met rijke verscheidenheid aan instrumenten stonden ze als gebeeldhouwd in dit nachtelijk kader van verlicht kasteel en groene slingerplanten te wachten op het teken : Eén, twee ! het eerste lied brak de gespannen verwachting open. Het werd als te Komen een programma van anderhalf uur. Zeer gunstig onthaal bij de jonge toeschouwers en bij de oude eik aan de vijver, waar ze plaats hadden genomen, loofden de brave Eerw. Zusters in onbedwongen geestdrift hun Schepper, die hun deze onvoorziene verrassing bezorgde.

De Gouwproost, Z. E. H. Janssens, sprak een schoon woord van dank. We drukten nog even de hand aan « onze » leiders die te Hernieuwenburg op kamp waren. Toen wikkeld Patrick zijn contrabas in doekjes en elk instrument vond zijn plaats terug in de autocar.

Op deze vooravond van 11 juli hadden wij ons volk gediend — op onze manier. En op de terugreis in de bus hadden we het aangevoeld : dienende mensen zijn gelukkige mensen.